Фабиан Ленк

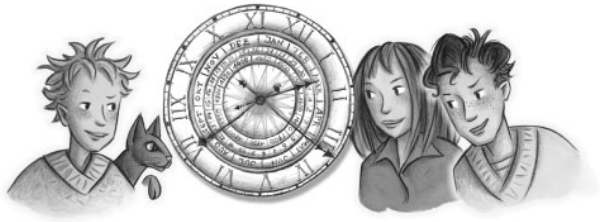

Детективи
с машина на времето

Заговор в Града на мъртвите

Илюстрации
Алмуд Кунерт

Издателство „Фют“

Verschwörung in der Totenstadt
© 2005 Ravensburger Buchverlag
Otto Maier GmbH, Ravensburg (Germany)

Заговор в Града на мъртвите
© Издателство „Фют“, 2022
Превод Десислава Лазарова

ISBN 978-619-199-674-2

Загадъчната врата

Есенният вятър гневно гонеше окапалите листа по паважа. Дъждът се изливаше като из ведро върху трите деца, които тичаха приведени по улиците на Зибентан. Зибентан беше малко живописно градче, сгушено между високите стени на средновековна крепост. Старите къщи се притискаха една в друга, сякаш търсеха закрила от бурята. От прозорците на домовете, гостилниците и хотелите се разливаше топла светлина.

Децата – две момчета и едно момиче, достигнаха тясна стръмна уличка и поеха по нея. Те подминаха кметството и сладкарница „Венеция“, в която обичаха да сядат след училище. Но днес приятелите дори не погледнаха витрината с торти. Бурята упорито ги гонеше нагоре по хълма. Отминаха старинния фонтан, завиха наляво и се озоваха пред манастира „Свети Бартоломей“, основан преди повече от дванайсет века.

Светкавица разцепи планините от черни облаци и за част от секундата освети мрач-

ната сграда. Тя се извисяваше пред децата мрачна и негостоприемна. Зад древните зидове не беше останал нито един монах. Манастирът беше превърнат в музей на средновековната история, а в една от пристройките му се намираше градската библиотека. Тъкмо там отиваха трите.

– Побързай, Юлиан! – извика Леон, докато зъзнеха пред вратата на библиотеката.

– Който бърза, далеч не стига! – отвърна мъдро другото момче.

То измъкна от джоба си ключ и едва го пъхна в ключалката с вкочанените си пръсти. Вратата се отвори и децата се промъкнаха в тъмния коридор.

Ким разтърси буйната си кестенява грива и наоколо полетяха дъждовни капки.

– Страхотно време, няма що – изпуфтя момичето и се разсмя.

Юлиан, слабичко дванайсетгодишно момче с чип нос и щръкнали уши, бутна вратата на библиотеката. Винаги, когато пристъпваше в тези зали, го обземаше странно чувство: смесица от вълнение и страхопочитание. Прастарата библиотека наистина изглеждаше пълна с тайни. Тя заемаше трите етажа на пристройката на средновековния манастир, с многобройните зали, ниши, разклонени коридори и скърцащи стълби. Хиляди томове, подредени по теми и автори, изпълваха високите дървени рафтове.

Част от залите бяха достъпни и за читатели. В тях се помещаваха читалните на градската библиотека на Зибентан. Обаче Юлиан, като истински книжен плъх, намираше за много по-интересна старата част. Тук се пазеха особено ценни древни ръкописи, скрити във витрини с изкуствено поддържана температура; безценни книги със златни кантове, стари географски карти и пергаменти, изписани на мъртви езици. Тук от столетия се събираха и реставрираха книги.

За Юлиан тази библиотека беше най-интересното място, което можеше да си представи. Преди половин година, след смъртта на дядо си Реджиналд, той получи ключ за това съкровище. Дядото на Юлиан беше библиотекар. Той се погрижи любимият му внук да получи след смъртта му ключ за царството на книгите. Дядо Реджиналд искаше любознателното момче да има безпрепятствен достъп до библиотеката по всяко време. Това беше и много практично, защото тук той и приятелите му намираха предостатъчно материал за домашните и рефератите по любимия си предмет – история.

Ким седна на един разклатен стол, извади бележник и химикалка от кожената си раница и ги сложи на масата.

– Хайде, момчета, да започваме – рече тя делово и отвори бележника. – Вдругиден трябва да смаем Тебелман с нашия реферат за Древен Египет*!

Тебелман беше учителят по история, свит човек, облечен винаги в сиво кадифено сако. Но имаше рядката дарба да разказва страхотно увлекателно.

– Намерих Египет! – обади се Юлиан, който стоеше пред рафт с табелка „Древна история/Египет“ и оглеждаше съсредоточено гърбовете на томчетата. Момчето знаеше много неща за Древен Египет, но царуването на жената фараон* Хатшепсут беше непознат за него период. Леон, по-висок от приятеля си с цяла глава, оглеждаше горните рафтове.

Очите на Юлиан пробягваха по редовете с книги. Внезапно той усети студен полъх. Обърна се и видя, че бурята е отворила един прозорец. Юлиан побърза да го затвори, а отвън дъждът заблъска гневно в стъклата.

* *Всички думи, отбелязани със звездичка, са свързани с историята на Древен Египет и са обяснени в края на книгата.*

„Ама че време“, помисли си Юлиан, потрепервайки от студ, и продължи търсенето.

– Ето! – извика внезапно той. – Цял том за Хатшепсут!

Юлиан изтегли тежкия том от рафта, занесе го до масата и го тупна пред Ким. Леон добави и един прашен атлас. Приятелите се наведоха над книгите под мътната светлина на една от настолните лампи.

– Страхотно! – радваше се Юлиан. – В тази тухла има предостатъчно материал за Хатшепсут, царицата на Нил!

Той вече разгръщаше първите страници.

– А на картата в този атлас можем да видим колко голямо е било царството ѝ преди 3500 години – добави Леон и се разположи удобно на стола. – Ще прекопирам картата.

Както обикновено, докато работеше с дясната ръка, с лявата той подръпваше съсредоточено меката част на ухото си.

– Хатшепсут е управлявала Египет около двайсет години – мърмореше под нос Юлиан, докато шареше с поглед по редовете. – Била популярна сред народа. Издигнала огромни храмове в столицата Тива. Например гробницата в Дейр ел-Бахари... ох, ще ми се счупи езикът! Ким, запиши го. Освен това тази Хатшепсут била доста смела. Тръгва-

ла на война начело на войските си и въртяла опитно боздуган.

– Жена на фараонския трон, това ми харесва! – възхити се Ким.

– Това сигурно ѝ е създавало големи неприятности – предположи Леон, докато следваше с молив течението на Нил.

Ким се обърна рязко към Леон и впери в него кехлибарените си очи.

– Какво искаш да кажеш? Мислиш, че една жена не е в състояние да управлява добре?

– Успокой се! – усмихна се Леон и отметна тъмната къдрица, паднала върху луничавото му лице. – Просто мисля, че Хатшепсут е имала много врагове.

– Прав е – намеси се Юлиан. – Тук пише, че за мнозина важни мъже в Египет било скандално да ги управлява жена.

– Ама че глупости! – рече презрително Ким. – Тези трябва да са били истински кухоглавци!

Ким нямаше равна в измислянето на обидни прозвища.

– Тук пише също, че в двореца имало интриги, дори план да бъде убита! – продължи да чете Юлиан. – Фараонският трон давал много власт и богатства. А това очевидно привличало и завист. Много бих искал да

разбера дали наистина е имало план за убийство и кой е стоял зад него!

– И аз! – надникна зад гърба му Ким. – Вижте, има репродукция с бюст на Хатшепсут. Каква красива и горда жена! Животът ѝ сред цялото това великолепие сигурно е бил приказен. С удоволствие бих се разменила с нея за един ден.

– Фараонката Ким – присмя ѝ се Леон. – Колко интересно...

Ким се направи, че не долавя иронията в гласа му.

– Представете си само какъв реферат щяхме да направим, ако можехме да хвърлим един поглед на Тива – Тива преди 3500 години! Обърни на следващата страница, Юлиан!

Но Юлиан не помръдна. Очите му бяха вперени в отворената книга.

– Ей, какво ти става? – побутна го Ким.

Мислите на Юлиан препускаха бясно в главата му. Откакто дядо му почина, той пазеше една тайна. Дори приятелите му не знаеха. Старият библиотекар Реджиналд му я беше поверил в последното си писмо. Дали не е време да ги посвети в тайната? Или по-добре да си мълчи?

Силен трясък го накара да подскочи – близо до манастира падна гръм.

– Ти да не заспа, хъркащ носорог такъв? – разсмя се Ким.

Юлиан погледна приятелите си.

– Не, естествено, че не – промърмори той. – Просто си мислех, че бихме могли да отидем до Тива и...

– Да бе! – прекъсна го Ким. – Само някой да ни плати самолетните билети и веднага тръгваме.

– Нямам предвид днешната Тива – тихо каза Юлиан. – Можем да отидем в Тива от 1478 година преди новата ера. Годината на коронясването на Хатшепсут! Разбираш ли?

– Не – поклати глава Ким.

– И аз – добави Леон.

Юлиан въздъхна. Естествено беше да не разбират.

– Тук, в библиотеката, има тайна стая – зашепна той. Ето, че най-сетне ще се освободи от тайната. – Стая на времето, която дядо ми нарече Темпус[1].

Юлиан млъкна и погледна изпитателно приятелите си.

– Стая на времето ли? – попитаха в един глас Ким и Леон.

– Да – кимна Юлиан. – От нея може да се пътува в миналото! В тази зала имало хиляди врати, за всяка година по една. Можем да минем през някоя от тях и да се озовем в съответната епоха. Дядо Реджиналд ми повери тази тайна и ключа за Темпус.

[1] *Темпус – от лат. „време“*

– Но как ще уцелиш точното място?

– Дядо Реджиналд пише, че трябва само да се концентрираш върху желаното място – обясни Юлиан на приятелите си.

– Това е страхотно! – заподскача нетърпеливо Ким. – Можем да видим как е управлявала Хатшепсут в Тива и дори да разкрием кой е искал да я убие! Обаче да ти кажа право, нещо не ми се вярва това за стаята на времето.

Леон също беше скептичен:

– Ти пробвал ли си я, Юлиан?

– Хм, всъщност не – сви рамене Юлиан. – Да ви кажа честно, не посмях да опитам сам.

– А къде е тази стая на времето? – попита Ким. – Искам да хвърля един поглед. Тъкмо ще проверим дали е истина, или е някоя от фантасмагориите на дядо Реджиналд. Хайде, момчета!

– Чакай, чакай, не бързай толкова! – спря я Леон. – Да приемем, че наистина се озовем в годината на коронясването на Хатшепсут. Как ще се върнем?

– Дядо пише, че трябва само да запомним мястото, където сме пристигнали. Там имало нещо като врата за нашето време. Впрочем цялото пътуване трае само няколко секунди.

– И никой няма да забележи, че сме направили малко пътешествие до Египет преди 35 века... – ахна Леон. – Покажи ни тази стая, Юлиан. Може да опитаме...

Последните му думи се загубиха сред трясъка на страховита гръмотевица и дрънчене на прозорци.

Юлиан пое дълбоко въздух.

– Трябва да минем оттук – по този коридор, и после нагоре по стълбите.

Навън бурята вилнееше с неотслабваща сила. Децата неволно се притиснаха едно в друго. Стигнаха до вита стълба, чиито дървени стъпала скърцаха под краката им. Горе пред очите им се откри широко помещение. На отсрещната му стена се издигаше единствена етажерка с книги.

– Там е – прошепна Юлиан.

– Но това е само една етажерка – отвърна разочарован Леон.

– Етажерката е на релси. Можем да я отместим, а зад нея е вратата – прошепна Юлиан. – Вратата към Темпус!

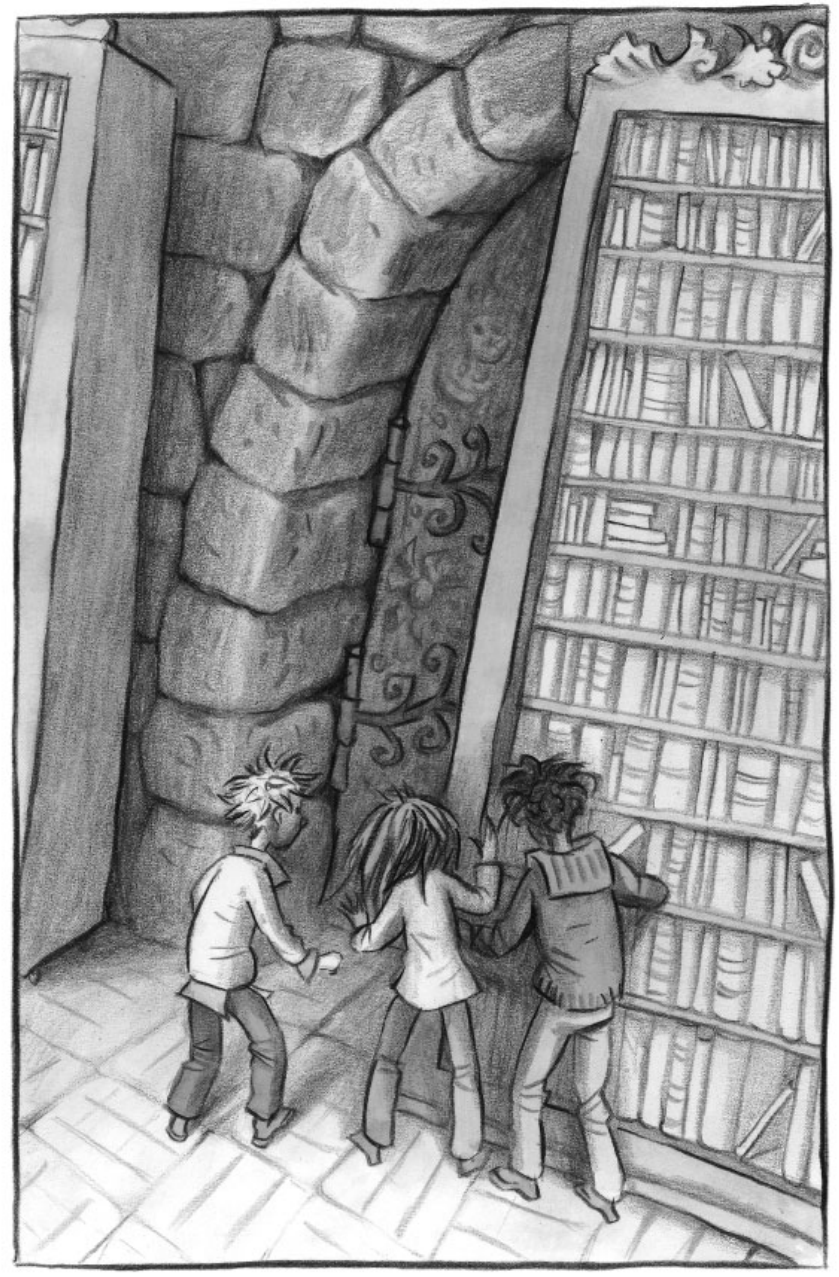

С общи усилия тримата отместиха тежката етажерка. Вратата към стаята на времето беше от тъмно, почти черно дърво, покрито със символи. Звезди, слънца и лунни сърпове, странни знаци, демонични образи и мъртвешки глави я изпъстряха цялата. Дръжката ѝ проблясваше матово. Приятелите се спогледаха нерешително.

– Е, хайде, да влизаме! – подкани ги развълнувано Ким. – Няма да имаме друг шанс.

– Сигурна ли си? Тази работа може да е опасна – колебаеше се Юлиан.

– Да го направим – реши се Леон. Гласът му звучеше доста притеснено. – Може пък дядо ти просто да си е измислил пътуването във времето.

Той сложи ръка на дръжката. Ким го последва, а накрая колебливо се присъедини и Юлиан. Приятелите се спогледаха за последно. После заедно натиснаха дръжката.

Пулсът на времето

Вратата се хлопна с трясък зад гърба им. Залата плуваше в синкав здрач, виждаха се неясни очертания на хиляди врати, които се появяваха и изчезваха в мрака. Темпус нямаше начало и край. Вратите се отваряха и затваряха, скърцаха и стенеха. Над тях просветваха цифрите на различни години. Когато вратите зейваха, децата успяваха да хвърлят поглед в тъмните проходи на времето и оттам долитаха шумове: грохот на машини, нежен звук на цигулка, смях на деца, празнична веселба. Виеха сирени, ехтяха изстрели, ечаха песни, носеха се крясъци, пукаха огнени клади, бълбукаше вода... И всичко се смесваше в умопомрачителна шумотевица. Юлиан, Ким и Леон неволно отстъпиха назад. Но вратата, през която влязоха в Темпус, беше изчезнала зад завеса от мъгла. Нямаше връщане назад.

Страхът ги стисна за гърлото. В същото време това вълшебно място, което непрекъснато се променяше пред очите им, ги притегляше неустоимо.